

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell, växlade åren 1780-1811 E...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:1

National Library
of Sweden

B. R. E. J. ifrån mina Kära Barn, Hr Grofshandlaren Joh. Nil. Lindahl
och hans Hustru; dat. Norrköping, d. 22 Mart. 1792.

Innehåll:

Deras förfä Känslor öfver det förfätkta Konunga-Mordet,
samt min Stafvas öfriga Fyllnad.

Min Vördade Herr Svärfader.

Utomaktad af alla de Sinnes-forgerv, desja ²Förfä-räckelsen, Jufans och
Fruktans Tidningar utbredt öfver hvarje värdig Hedborgare, ja hvarje
Känslofullt Herriska, har det ryppningsfulla och afskyvärda Wildjuret,
om möjligt vore, förökt min lifvan, vid åtankan af all den Der
förtörning och Bedröfvelse, mina blida Svärföräldrar blifvit förfätkte uti *).
Gud gifve at det ej har några farliga påföljder för Häljan! —
Jag har ej ännu nog lugn i själen at förmå skriva någon redig rad.—
För all ynnest och ömhet, samt det myckna beprår, min blida Svär-
fader haft öppnadt för mig, blifver mit vördnadsfulla Hjerta alltid
tacksamt; men nu felas mig, mäs, värdiga uttrycke, för at kunna
betygga min beständiga Undergifvenhet. — Ännu tviflar jag, at
någon Svensk kan hafva köpt den afskyvärde misdådaren.
Hvarje detta Lands Inbyggare, af hvad tänkesätt han vara må,
har orsak at med brinnande böner til Allmagten bedja Gud om
förlängandet af Konungens för hela Riket dyrbara lif, hvarvid
hvar och en Hedborgares eget lif och Egendom äro förenade.
Jag har ej styrka mer denne gång; men uphör aldrig at til mit
lifva ögonblick alltid framlesva

Mina blida Sve Svärföräldrar

ödmjuk-lydigste John.

P. S. Hr Professor liden hälsar och tackar för Brevet. Säkter i den
djupaste Bedröfvelse öfver den fäsliga Misgärning, som på Konungens
Person blifvit utöfrad, sade han sig hvarken kunna äta, sofva eller tänka!
At dictera Brevet ogjortigt för honom: ty alt sedan måndagen hafva der
kun varit fulla med Folk från Morgonen til aftonen, från både Stad och Land;
hvilka alla deltagit uti den allmänna Beshörtningen och utgjort
gemensamme tårar.

Joh. J. J.

*) I anledning deraf, at Capit. Ankarström varit min Pupil, och en tid upfofrad
uti vårt Hus.

Gjennskalliana.
Orbitio

Däffa Söta Far.

Sei detta förskräckeliga och ofäkra tillstånd vi präfa uti, gör at jag ej kan skrifa — endast några rader. Ack min söta Far! hvilken bedörfelig tid!... som jag önskat mig aldrig öfverlefa. — Men nej, jag vil ej fästa mina tankar vid så gusfelig händelse, utan följefra dem med hogkompsen af öma och kära anhöriga. Jag tackar min lilla söta Far tusen gånger för söta Fars öma rader; ack! jag ser i dem min goda Far är frisk, och äger all Själens styrka: jag har varit mycket orolig i anseende til det förn. — Doctor Hallman har varit så god och gjort oss den äran, at han varit hos oss, men allenast en kort stund; alla Persuasioner voro om intet. Hos Farbror riden ägde jag det nöjet, at en längre stund jouera af denne estimable Hans Sällskap — och dörm huru kärkominen han var; då han äfven hade öma Håmningar ifrån mina älskade Föräldrar. Jag vil väl hoppas, at han har hälsat mycket mycket ifrån mig. Ej förmådde jag säga många ord; men jag tror säkert, at mina ögon målat honom nog tydligt mina känslor.

Jag, Gud vare lof! är frisk som en nötkärne. Jag har aldrig mått bättre. Också är den gläda vären, som nu dageligen gläder mig med sin ljusra ankomst, mycket orsaken dertil; ty ofta har jag redan futit förtjust och utom mig af en öm glädje, hörd Lärkans första Driller.

Med det äldra första skal jag skrifa litet mera vidlyftigt och det om min egen lilla obetydliga Person — denne gången förm är jag det ej. Men allt hvad jag kan säga är, at lilla Stafva är mer än orolig at hira sin lilla söta Louise vara så jämt sjuk. — Men hvansfrån komma då alla attacker? — Aldrakärafte söta Far! hälfa min söta Mor öändligt, och min lilla söta Döte-Louise, jag deltar med ömhet i hennes Plågor.

Alltid lefver jag

Söta Fars

egen lilla beskedliga

Stafva.)